

RECHTER JAN VAN DER DOES

Advocaat en rechter

In de rij voor de kassa herkende ik de rug van mr. Joop van der Molen. In zijn winkelwagen lagen zes flessen rode wijn en zes flessen witte wijn, en diverse eetwaren die zich bij wijn laten denken. Daarnaast, in de winkelwagen te midden van de koopwaar, stonden twee kleuters die in een ernstige mate van agitatie verkeerden.

Met mr. Van der Molen had ik een dag tevoren een vervelend incident meegemaakt, waardoor ik niet zoveel zin had in beleefdheidsfrases. Ik zocht naar een vluchtroute, maar ik was al ingesloten door andere wachtenden. Nu nog weggaan zou zoveel heisa veroorzaken, dat ik alleen al daardoor alle aandacht op mij zou vestigen. Er bleef niets anders over dan het observeren van mr. Van der Molen en kijken hoe hij de orde trachtte te herstellen in zijn winkelwagen. Een natuurlijk groetmoment zou zich wel aandienen.

Hij had een zonnebril hoog in het haar, en een overdosis wetlook. Hij droeg een strak modieus T-shirt en een strakke spijkerbroek. Onwillekeurig keek ik met zijn ogen naar mijn eigen koopwaar. Sperziebonen in de aanbieding, tomaten, eveneens in de aanbieding, verder wat ongeregeld, het stak allemaal wat schamel af tegen de flamboyante levensstijl die het wagentje van mijn voorganger deed vermoeden.

De dag tevoren had hij in de raadkamer een gloedvol betoog gehouden ter ondersteuning van zijn standpunt dat de voorlopige hechtenis nu wel opgeheven kon worden. Zijn argumenten had hij in een pleitnotitie weergegeven, wat in deze raadkamer uitzonderlijk is. Aan het einde van de behandeling van de zaak deed ik uitspraak, en ik begon met de conclusie. De voorlopige hechtenis zou worden verlengd. Mr. Van der Molen sprong op, pakte zijn spullen bij elkaar, riep: 'Het is hier ook één grote schertsvertoning.' Daarop verliet hij de zaal.

De motivering van mijn uitspraak zou hij niet meer horen, maar wellicht vertrouwde hij erop dat zijn cliënt die wel voor hem zou samenvatten. Nog dezelfde middag werd mr. Van der Molen uitgenodigd om in de week daarop het voorval met de president van de rechtbank te bespreken.

De orde in de winkelwagen begon uit de hand te lopen. Eén van de kinderen zette het met grote uithalen op een huilen. Mr. Van der Molen plaatste met één hand de wijn op de band en hield met de andere de kinderen in bedwang. Nu nog maar even niet groeten. Trouwens, het werd bepaald niet ondenkbaar dat ik te midden van het spektakel onopgemerkt zou passeren.

Illustratie: Floris Tilanus

De kassa haperde. Er ontstond een discussie tussen mr. Van der Molen en de caissière. Ik ving flarden op over wijn en bonuskaart en aanbieding. Hij zocht intensief de paar zakken af die de zomerkledij hem had gegund. Plotseling draaide hij zich om en nog tijdens die beweging vroeg hij: 'Zou ik uw bonuskaart mogen lenen?' Ik voelde me betrap, als een gluurder in de struiken van de burens. Ik zocht koortsachtig naar een gevatte grap. 'Wilt u eerst de beslissing en dan de motivering of andersom?' Maar het kwam er niet van. 'Meneer Van der Does!' Het klonk wat overrompeld en vermoeid. Mijn bonuskaart ging heen en weer. Toen ik de sperziebonen en tomaten had afgerekend was mr. Van der Molen al verdwenen. Een mislukt menselijk contact.

Die avond werd in huize Van der Molen wijn met mijn korting gedronken. Dat moest toch een afdronk opleveren die wat langer bleef hangen.